

Régóta tart Európa elrablása

A mai EU-ból hiányzik a kereszténység, a nemzeteket összefogó, emberközpontú erkölcsi összetartó erő

■ DURAY MIKLÓS

A görög mitológia egyik csodálatos története a szépséges Európé elrablása. Agénór lánya a fehér bika képében őt elrabló és Krétára elhurcoló Zeustól, akitől három gyermeke is származott, végkielégítésként három ajándékot kapott: egy dárdát az önvédelemhez, egy kutyát a zsákmányszerzéshez és egy bronzszobrot.

Számot kellene adnunk arról, hogyan sáfádkodtunk Zeusz ajándékaival, hiszen mi vagyunk az örökösök. Megvédtük-e, azaz folyamatossá tettük-e a „szépség” szellemiségét, vagy másra is használtuk az önvédelmi dárdát? A zsákmányszerző kutya életünk megtartására kellett, vagy buja gazdagodásra? Hogyan viszonyulunk ahhoz az eszméhez, amely az ógörögöktől a kereszténységen át a máig átíveli az Európa-eszmét?

A XX. században többször idéztük vissza e történet jelképes üzenetét. Elrabolták a mi Európánkat, értékeinket, eszménket és szellemiségünket – mondtuk az első világháborút lezáró békekonstrukció, a fasizmus, a náciizmus, a kommunizmus kapcsán. Mi, magyarok azt választottuk: hazánk Európa. Mi úgy értelmeztük: ezt is elrabolták, nem csak a szűkebb pátriát. Tudjuk, mikor született az Európa-eszme, és mikor fogalmazódott meg a vele szemben álló szemlélet, mióta tart az Európa-eszme elrablása.

A válság nem 1890-ben az osztrák–magyar dualizmus repedezésével, sem 1933-ban Hitler kancellárságával, sem 1945-ben, ahogyan Churchill fultoni beszéde alapján érthetnénk, de nem is 1967-ben a nagy közel-keleti háborús bonyodalommal, még kevésbé 2001. szeptember 11-gyel, a New York-i világkereskedelmi központ ikerépülete ellen intézett repülőgépes merénylettel, és nem is 2008-ban a Lehman Brothers Holding bedőlésével kezdődött. Ekkor csak rájöttünk, hogy válság van. Az első világháborút lezáró ver-

kelhető és viszonyítható: legyen egy, a latin rítusú kereszténység szellemében egységes vagy inkább egyetemes Európa. Az 1140 évvel ezelőtti Európában ez lett a közös eszme.

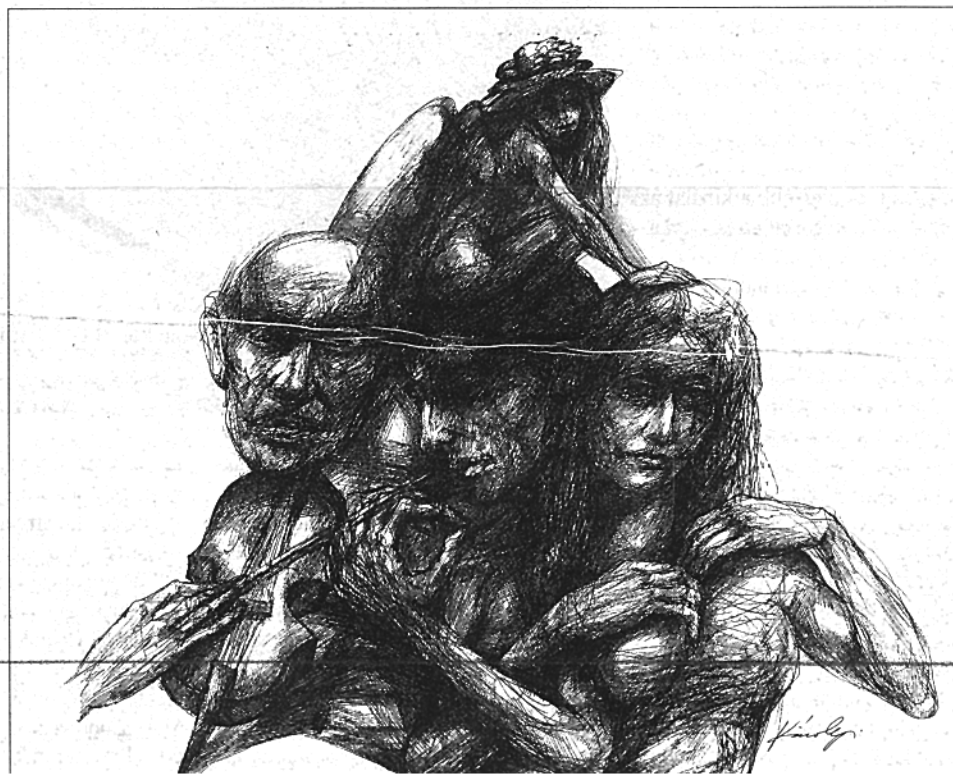
Magyarország 1541-ben elvesztette állami függetlenségét, a Habsburg-ház hatalmi függvényévé vált, ami ugyan nem a korai abszolutizmus következménye volt, de annak a malmára hajtotta a vizet. Az Árpád-háziak idején Magyarországon a szászok, a kunok, a jászok autonómiával bírtak, a palócok azért maradhattak meg a mai napig, mert senki sem akarta megszüntetni máságukat, a székely székelyek ugyancsak kiváltságok

ban az állam szerepe azért másodlagos, mert az ember is másodlagos, tehát a vevő is csak eszköz. Az államellenesség ebben a szemléleti rendszerben valójában emberellenesség, mert az államot mint szervezeti rendszert az ember alkotja.

Az üzletközpontú rendszerekben a központ, a hálózat dönti el, hogy hová irányítsák az ember figyelmét. Például mit vásároljon, vagy a pénzintézet által nyújtott hitel szerint merre és hová lépjen. A központ döntése szerint a pénzintézet határozza meg a társadalmi szokások módosulásának irányát is, mert megszabja a pénz áramlását. Azt is meghatározza, hány gyerek szülessen egy csa-

a kölcsönös bizalom helyreállítására, az Európát Európává tevő értékrend visszaállítására törekedtek Nyugat-Európa politikusai. Európának abban a térségében kezdődött ez az újraébredés, ahol annak idején a Német-római Birodalom létezett. Az újkori fasizmustól, náciizmustól, kommunizmustól és szocializmustól nem érintett francia, német és olasz területek kereszténydemokrata politikusai 1950–1952-ben létrehozták a Szén- és Acélközösséget. Az alap gondolata az volt, hogy közösen ellenőrizhessék azokat a stratégiai jelentőségű iparágakat, amelyek kulcsfontosságúak voltak a modern háborúk (az első és a második világháború) kirobbanása során. Az alap gondolat gyengéje az volt, hogy hiányzott belőle az emberi tényező, mert kizárólag gazdasági alapon jött létre. A gazdaság kereskedelem, a kereskedelem pedig pénz. És amióta a pénz nem csupán csereérték, hanem termelőeszköz is, a gazdasági alapon megkötött megállapodások a pénz vonzáskörébe tartoznak. A pénz pedig a pénzintézetek és intézmények befolyása alatt áll, ami a gazdaságtól elkülönülő világ, távol áll az erkölcsi normáktól. A mai Európai Unióban pont az a közös eszme hiányzik, amely a XIX. század végéig úgy-ahogy összetartotta Európát: a kereszténység értékrendje – ez hiányzik az unió alapokmányából is.

A minap olvastam a budapesti Metropolisz hirdetői újság első oldalán egy nagy betűs címet: „Tart a jövőtől az új generáció.” Magyarul: a fiatalok félnek a jövőtől. Egy szociológiai felmérés adatait összegezték röviden, aminek a lényege, hogy a 15–30 éves magyarországi korosztálynak a saját helyzete javítására nincs kialakult jövőképe, nincs politikai eszményképe, és elfogyott a családalapításra elégséges ereje. Az egy nappal korábban megjelent Helyi Téma című budapesti belvárosi újságban pedig ez a cím keltette fel a figyelmemet: „A szörtenített apa megzavarja a gyerek nemi identitását?” A kérdőjelet a szerkesztő követte el.

– mondtuk az első világháborút lezáró békekonstrukció, a faszizmus, a náciizmus, a kommunizmus kapcsán. Mi, magyarok azt válaszoltuk: hazánk Európa. Mi úgy értelmeztük: ezt is elabolták, nem csak a szűkebb pátriát. Tudjuk, mikor született az Európa-eszme, és mikor fogalmazódott meg a vele szemben álló szemlélet, mióta tart az Európa-eszme elrablása.

A válság nem 1890-ben az osztrák–magyar dualizmus repedezésével, sem 1933-ban Hitler kancellárságával, sem 1945-ben, ahogyan Churchill fultoni beszéde alapján érthetnénk, de nem is 1967-ben a nagy közel-keleti háborús bonyodalommal, még kevésbé 2001. szeptember 11-gyel, a New York-i világkereskedelmi központ ikerépülete ellen intézett repülőgépes merénylettel, és nem is 2008-ban a Lehman Brothers Holding bedőlésével kezdődött. Ekkor csak rájöttünk, hogy válság van. Az első világháborút lezáró versailles-i békeokmány és annak hatalmi-politikai háttere azonban jelentősen hozzájárult a megismétlődő válságok elmélyüléséhez.

Ma már egyre inkább érezhető, hogy Európa válsága korábban kezdődött. Vélhetően az abszolutizmussal vette kezdetét.

Létezik több mint ezeröt száz éve egy olyan, nagy társadalmi szivattyú, amely kelet felől nyugati irányba mozgatja az embereket. Kezdetben ezek seregek és népek voltak, ma egyének, de tömegesen. Ezt nem lehet semmilyen fondorlat számlájára írni. Ezerkétszáz évvel ezelőtt azonban a népek kelet–nyugati irányú vándorlási hajlama megcsappant, és kezdett kialakulni egy etnikai és állami/hatalmi szerkezet Európában, amelyről látható volt, hogy állandó lesz. Az akkori Európa legerősebb hatalmát a hivatalosan 962-ben létrejött Német-római Birodalom jelentette. Ezért indult innen, I. Ottó kezdeményezésére az európai politika megfogalmazásának első kísérlete. Quedlinburgban 973 húsvétján ült össze az első európai csúcserkeztet, amelynek nyilvánvaló célja az volt, hogy kiszorítsa Bizánc befolyását az európai területről (noha Bizánc és a befolyása alatt lévő bolgárok követe is részt vett a tanácskozáson). További célja volt, hogy egységes európai egyházi közigazgatást vezessen be (más akkor még nem volt). Valamint legyen egy egységes nyelvi érintkezési csatorna: a latin. Számunkra fontos, hogy a magyarok is (Taksony fejedelem szándéka és Géza fejedelem akarata szerint) részt vettek az első európai csúcson. Az értekezlet üzenete ma is érté-

alján léteztek, aminek ma is tudatformáló a hatása, és Európa első vallási türelmi rendelete törtenelmi magyar területen, Erdélyben látott napvilágot 1568-ban.

Minden erőszakos hatalom pénzügyileg rászorulttá válik, mert a háború mindig többbe kerül, mint a béke. A háború a fegyvert gyártókat, a hadtáp beszállítóit és a hitelezőket erősíti, az államhatalmat pedig függővé teszi. A doberdói fennsíkon és az Isonzónál a magyar (osztrák–magyar) katonák, ha még tehetnének, tanúsíthatnák, hogy fűrészporrall töltött kézigránátokat kaptak a kezükbe. Nem a szemben álló olaszok fortélyának okán, hanem az otthoni beszállítók, kereskedők révén, akiknek ugyancsak voltak beszállítóik. Ez így működött már a XVIII. században is – a hadtápot eladó kereskedők a legrosszabb minőségű portékájukat adták el a hadseregnek. Előtte kivásárolták a családok férfi tagjainak hadra fogását a kincstártól.

Ma már ettől sokkal átgondoltabb eszközök is szolgálnak a függőségi rendszerek kialakítására. Például a módszeres bevetés és elbutítás a sajtó, a televízió, a reklámok, a divatcégek, a multinacionális vállalatok kínálatának segítségével.

A demokrácia értékrendje szerint az államnak az embert, a polgárt kellene szolgálnia, mert az ő akaratából jött létre. A piaczgazdaság elmélete szerint is a vevő az első számú szereplője a láncolatnak, mert nélküle nincs kereslet. A globalizmus-

ládban, mert tőle függ, hogy hány gyereket képes felnevelni a szülő. És tőle függjön a nyugdíj is, mert ő határozza meg a nyugdíjjarulékot. Ezért kell felemelni a nyugdíjkorhatárt. A kötelező magán-nyugdíjbiztosítási rendszer, amelyet a nyugdíjbiztosítás második pillérének is neveztek, a valutaalap nyomására jött létre. Aminek a lényege: minél több pénzt kihúzni az egyének és az állam zsebéből. Ebben a rendszerben zavaró körülmény az ember által létrehozott és működtetett állam, mert az a rendet szolgálja, és vetélytársa a más célok szerint működő szervezetnek.

De van-e olyan rendszer, amely nem uralkodik el a létrehozója, az ember fölött?

Európa elrablása tehát folyamatban van. Már réges-régen nem a fehér bikáról és a szépséges királyleányról szól a történet, hanem teljesen másról. A hitelezők és a hitelt felvevők között létrejött egy türelmi egyezmény. Az Osztrák–Magyar Monarchiában ezt a kiegyezés időszakának nevezzük, Európa nyugati felében ez volt a dinasztikus korszak leáldozásának ideje. Ennek jött el a vége 1914-ben. A végelszámolás 1918-ban következett be. A második világháború ennek a végelszámolásnak a revíziójaként értelmezhető. A hitelezők győztek. A második világháború borzalmai azonban felülírták a XVII. és a XVIII. század „vallásháborúinak” álcázott ellentéteit. Az 1945. május 8-i fegyverletétel után nem sokkal az Európa-eszme meggyújtására,

álat áll, ami a gazdaságtól elkülönülő világ, távol áll az erkölcsi normáktól. A mai Európai Unióban pont az a közös eszme hiányzik, amely a XIX. század végéig úgy-ahogy összetartotta Európát: a kereszténység értékrendje – ez hiányzik az unió alapokmányából is.

A minap olvastam a budapesti Metropolisz hirdetői újság első oldalán egy nagy betűs címet: „Tart a jövőtől az új generáció.” Magyarul: a fiatalok félnek a jövőtől. Egy szociológiai felmérés adatait összegezték röviden, aminek a lényege, hogy a 15–30 éves magyarországi korosztálynak a saját helyzete javítására nincs kialakult jövőképe, nincs politikai eszményképe, és elfogyott a családalapításra elégséges ereje. Az egy nappal korábban megjelent Helyi Téma című budapesti belvárosi újságban pedig ez a cím keltette fel a figyelmemet: „A szörntelenített apa megzavarja a gyerek nemi identitását?” A kérdőjelet a szerkesztő követte el. A megkérdezett interjúalany, Bagdy Emőke pszichológus szerint ha a fiúgyermek számára az apa férfiassága és a leánygyermeknek az anya nőiesége nem példakép, azaz ha az apa nem férfias és az anya nem nőies, nemi identitás zavarok léphetnek fel. A jövőkép-nélküliség és az identitás zavar (akár nemi, akár nemzeti) megtétozve az értékrendi kuszassággal ugyanazt a kiszolgáltatottságot eredményezheti.

Attól tartok, hogy a munkanélküliség is cél, nem következmény. A kommunista rendszerben azzal is kézben lehetett tartani az emberek sorsát, hogy a munkanélküliséget büntetendő munkakezülésnek tekintették. A globális gazdasági viszonyok között – ami köszönő viszonyban sincs a klasszikus kapitalizmussal, annak csak néhány, piacvonatkozású elemét tartalmazza paravánként – a munkanélküliség a társadalom manipulására szolgáló eszköz.

Lassan eljuthatunk egy felismerésig: a kommunista rendszer és a globalista kapitalizmus között csupán elhanyagolható a különbség. Az előbbi rendszerelvűen nyírta ki az ellenfeleit, az utóbbi pedig nyomon követhetetlen módszerekkel semlegesíti vagy számolja fel az elégedetleneket és a veszteseket. Egyetértek azzal, hogy nem mindegy: tankokkal vagy bankokkal. De ha a végeredmény ugyanaz?

Ha a végeredmény ugyanaz, lehet, hogy a megrendelő is azonos.

A szerző író, politikus